

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 483/2015-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. novembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jany Baricovej a Ľubomíra Dobríka o prijatej sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Piovarčím ml., advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s požiadavkou urýchleného rozhodnutia o osobnej slobode postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 85/2014 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť zaručené v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s požiadavkou urýchleného rozhodnutia o osobnej slobode postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 85/2014 p o r u š e n é b o l o .

2. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Trnava p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Trnava je p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 432,30 € (slovom štyristotridsaťdva eur a tridsať centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Pavla Piovarčího ml., advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 483/2015-16 zo 6. októbra 2015 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), v časti namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v súvislosti s požiadavkou urýchleného rozhodnutia o osobnej slobode postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 85/2014.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, národnej protizločineckej jednotky v Trnave vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) a c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona.

Uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 72/2014 z 10. júla 2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tpo 48/2014 z 24. júla 2014 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Začiatok plynutia lehoty väzby bol určený na 6.05 h 8. júla 2014.

Prostredníctvom obhajcu sťažovateľ podaním z 24. augusta 2014 doručeným okresnému súdu 25. augusta 2014 požiadal o prepustenie z väzby na slobodu, pretože po vykonaní príslušných vyšetrovacích úkonov bol toho názoru, že dôvody kolúznej väzby týmto pominuli.

O žiadosti sťažovateľa okresný súd rozhodol 2. októbra 2014 uznesením sp. zn. 0 Tp 85/2014, a to tak, že ju zamietol. Rovnako bola zamietnutá aj sťažnosť sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu prvostupňového súdu uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tpo 68/2014 zo 16. októbra 2014.

Sťažovateľ v relevantnej časti sťažnosti (prijatej na ďalšie konanie) tvrdí, že okresný súd svojím postupom pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu porušil jeho právo na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 ústavy a právo na slobodu a bezpečnosť zaručené v čl. 5 ods. 4 dohovoru, a to „z dôvodu nedodržania požiadavky neodkladnosti a urýchlenosti pri rozhodovaní o... žiadosti..., kedy od podania žiadosti... 25. 08. 2014 do jej prejednania Okresným súdom Trnava dňa 02. 10. 2014 uplynulo viac ako 5 týždňov, z čoho vyplýva, že za uvedenú dobu bol Okresný súd... v predmetnej veci bezdôvodne nečinný. ... tento nedostatok nezhojil Okresný súd... ani pri... výsluchu“ sťažovateľa „dňa 02. 10 2014... kde sa nijakým spôsobom porušením... základných práv nezaoberal...“.

Sťažovateľ je presvedčený, že „Postupom Okresného súdu... jednoznačne nedošlo k naplneniu požiadavky rozhodnúť o... žiadosti urýchlene, preto je nutné konštatovať, že stav, ktorý vznikol zavinením Okresného súdu... je ústavne nesúladný a zásadne porušuje... základné práva...“.

Vzhľadom na uvedené a s prihliadnutím na prijatú časť sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 85/2014 bolo porušené základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 ústavy a právo na slobodu a bezpečnosť zaručené v čl. 5 ods. 4 dohovoru, a to v súvislosti s urýchlenosťou rozhodnutia o osobnej slobode. Zároveň sťažovateľ navrhol priznať mu finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili účastníci konania: okresný súd listom sp. zn. 1 SprV/789/2015 z 21. októbra 2015 a sťažovateľ stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu listom z 9. novembra 2015.

Vo vyjadrení okresného súdu sa okrem iného uvádza:

„Sťažnosť [REDAKOVANÉ]... považujem za nedôvodnú. Žiadosť o prepustenie na slobodu bola doručená Okresnému súdu Trnava dňa 25. 8. 2014 a bola vedená pod sp. zn. Tp/85/2014. Vec bola pridelená zákonnej sudkyňi..., ktorá dňa 25. 8. 2014 dala pokyn kancelárii na zaslanie kópie žiadosti okresnej prokuratúre a zároveň na vyžiadanie stanoviska a zaslanie vyšetrovacieho spisu. Trestná kancelária úpravu prevzala dňa 25. 8. 2014 a asistentka senátu ju realizovala dňa 19. 9. 2014. Prokuratúra prevzala podania dňa 22. 9. 2014 a dňa 26. 9. 2014 doručila okresná prokuratúra vyjadrenie a vyšetrovací spis. Dňa 29. 9. 2014 bol určený termín výsluchu na deň 2. 10. 2014, kedy bolo o žiadosti obvineného rozhodnuté a bolo mu doručené uznesenie. Zároveň vyšší súdny úradník dal do spisu úpravu na vyhotovenie predkladacej správy pre Krajský súd v Trnave. Spis bol predložený na Krajský súd v Trnave dňa 7. 10. 2014, ktorý rozhodol vo veci dňa 16. 10. 2014.

Úkony v spise boli vykonávané priebežne, vzhľadom na mimoriadne vysokú zaťaženosť súdu a nedostatočné personálne obsadenie súdu, keď i v súčasnosti na tunajšom súde chýba 10 sudcov. Taktiež je potrebné poukázať na postup obhajcu obvineného, ktorý svojim konaním prispel k prieťahom o rozhodovaní o žiadosti obvinených o prepustenie

z väzby na slobodu, pretože žiadosť o prepustenie z väzby mal adresovať prokurátorovi, ktorý v zmysle ust. § 79 ods. 3 Trestného poriadku rozhoduje, či žiadosti obvineného vyhovie, alebo nevyhovie, a ak nevyhovie, predloží ju bez meškania so svojim stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie. Keďže takto neurobil, bolo potrebné najprv vyžiadať stanovisko prokuratúry a pripojiť vyšetrovací spis, až potom mohol súd o žiadosti rozhodnúť.“

Z vyjadrenia okresného súdu zároveň vyplýva, že netrvá na „ústnom pojednávaní o sťažnosti“.

Sťažovateľ vo svojom stanovisku k vyjadreniu okresného súdu okrem iného uviedol:

„Skutočnosti uvedené vo vyjadrení Okresného súdu Trnava považujem za irelevantné...“

Nadalej zastávam názor, že práve Okresný súd Trnava zavinil porušenie mojich práv v označenom konaní, čoho dôkazom je aj chronologický súpis vo veci vykonaných úkonov, z ktorého zreteľne vyplýva, že napriek tomu, že moja žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu napadla súdu dňa 25. 08. 2015 (správne má byť 25. 08. 2014, pozn.), táto bola prokuratúre na vyjadrenie doručená až 22. 09. 2014, teda takmer mesiac po jej podaní. K samotnému prejednaniu mojej žiadosti došlo až 02. 10. 2014.

Uvedené pochybenie bolo mojim obhajcom výslovne namietané na výsluchu o mojej žiadosti dňa 02. 10. 2014, pričom súd sa s ním nijako relevantne nevysporiadal.

Taktiež odmietam argument Okresného súdu Trnava, ktorý sa snaží svoje pochybenie ospravedlniť vysokou zataženosťou súdu a nedostatočným personálnym obsadením súdu. V tejto súvislosti poukazujem na doterajšiu judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej otázky množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade významné pre posúdenie toho, či došlo k prietahom v konaní (napr. III. ÚS 14/00, I. ÚS 19/00, II. ÚS 18/98). Z uvedeného dôvodu preto neobstojí vyššie uvedená argumentácia Okresného súdu Trnava, prečo došlo v mojom prípade k porušeniu požiadavky urýchleného konania vo väzobnej veci.“

Rovnako právny zástupca sťažovateľa uviedol, že „na ústnom prejednaní... ústavnej sťažnosti netrvám“.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavom súde upustil v danej veci o ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z ústavným súdom vyžiadaného na vec sa vzťahujúceho spisu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 85/2014 vyplýva, že obhajca sťažovateľa osobne podal 25. augusta 2014 okresnému súdu žiadosť o prepustenie sťažovateľa a ďalšieho obvineného z väzby na slobodu.

Referátom z 25. augusta 2014 dala zákonná sudkyňa pre prípravné konanie pokyn na zaslanie kópie žiadosti sťažovateľa Okresnej prokuratúre Trnava (ďalej len „okresná prokuratúra“) na vyjadrenie a zaslanie vyšetrovacieho spisu. Túto úpravu zákonnej sudkyne trestná kancelária prevzala 25. augusta 2014.

K realizácii úpravy sudkyne pre prípravné konanie trestnou kanceláriou došlo 19. septembra 2014 a okresná prokuratúra kópiu žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu prevzala 22. septembra 2014.

K žiadosti sa okresná prokuratúra vyjadrila listom č. k. 2 Pv 569/14/2207-54 z 24. septembra 2014 doručeným okresnému súdu 26. septembra 2014 v tom zmysle, že jej nevyhovela.

Sudkyňa pre prípravné konanie 29. septembra 2014 nariadila výsluch sťažovateľa a ďalšieho obvineného na 2. október 2014, na ktorom boli prítomní sťažovateľ, ďalší

obvinený, ich obhajca a prokurátor okresnej prokuratúry. Uznesením č. k 0 Tp 85/2014-26 z 2. októbra 2014 okresný súd rozhodol tak, že žiadosť sťažovateľa (a ďalšieho obvineného) o prepustenie z väzby na slobodu zamietol. Uznesenie osobne v ten istý deň prevzali všetci na výsluchu prítomní, t. j. sťažovateľ, ďalší obvinený, ich obhajca aj prokurátor okresnej prokuratúry.

Pretože sťažovateľ a rovnako aj ďalší obvinený podali ihneď do zápisnice proti rozhodnutiu okresného súdu sťažnosť (následne doplnenú ich obhajcom 6. októbra 2014), sudkyňa pre prípravné konanie dala 2. októbra 2014 pokyn trestnej kancelárii vyhotoviť predkladáciu správu pre krajský súd, ktorému bol spis doručený 7. októbra 2014.

Krajský súd konanie viedol pod sp. zn. 6 Tpo 68/2014 a 14. októbra 2014 vo veci nariadil neverejné zasadnutie na 16. október 2014, na ktorom uznesením sp. zn. 6 Tpo 68/2014 sťažnosti sťažovateľa a ďalšieho obvineného zamietol.

Rozhodnutie druhostupňového súdu bolo sťažovateľovi a jeho obhajcovi doručené 27. októbra 2014.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 17 ods. 2 prvej vety ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že väzba má mať striktne obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. V texte čl. 5 ods. 4 dohovoru použitý anglický výraz „speedily“ a francúzsky výraz „a bref délai“ (v slovenskom preklade „urýchlene“) jasne indikuje, čo musí byť v danom prípade hlavným predmetom záujmu. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude zrejme závisieť od konkrétnych okolností (Bezichieri z roku 1989, A-164, § 21, Neumeister z roku 1968, A-8, § 24 a Sanchez – Reisse z roku 1986, A-107, § 55). Prieskumné súdne konanie musí byť vedené v súlade s hmotnoprávnymi a procesnými vnútroštátnymi právnymi predpismi a tiež aj účelom čl. 5, to znamená ochranou jedinca proti svojvôli, osobitne aj s ohľadom na čas, ktorý uplynie do vyhlásenia rozhodnutia (rozsudok vo veci Koendjibiharie v. Holandsko, 25. 10. 1990, § 27).

Článok 5 ods. 4 dohovoru tým, že osobám zbaveným slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybniť zákonnosť zbavenia slobody, dáva týmto osobám právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti zbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné (Vodeničarov c. Slovenská republika, rozsudok z 21. 12. 2000, § 33 – § 36).

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že jednotlivé lehoty z hľadiska požiadavky neodkladnosti alebo urýchllosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 (a 5) ústavy, ale aj z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru sa posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti (obdobne pozri aj III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 255/03, II. ÚS 353/06).

Pri posudzovaní neodkladnosti alebo urýchlenosti rozhodovania o zákonnosti väzby sa vychádza aj z pravidla, že keď sa na rozhodovaní o návrhoch osoby pozbavenej osobnej slobody na preskúmanie zákonnosti tohto pozbavenia zúčastnilo viac stupňov súdov, berie sa do úvahy celková dĺžka konania, to znamená od podania návrhu až do právoplatného rozhodnutia o ňom (napr. rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Letellier v. Francúzsko, 26. 6. 1991, § 56 a Navarra v. Francúzsko, 23. 11. 1993, § 28).

Sťažovateľ namieta, že o jeho žiadosti o prepustenie z väzby rozhodoval okresný súd 39 dní, čo „*nemožno považovať za urýchlené konanie*“.

Zo skutkového hľadiska považuje ústavný súd za preukázané, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu bola okresnému súdu doručená 25. augusta 2014. Trestná kancelária pokyn sudkyne pre prípravné konanie na zaslanie kópie žiadosti sťažovateľa na vyjadrenie okresnej prokuratúre a vyžiadanie spisu realizovala 19. septembra 2014 zaslaním prípisu okresnej prokuratúre, ktorá ho prevzala 22. septembra 2014 a jej vyjadrenie spolu s vyšetrovacím spisom bolo okresnému súdu doručené 26. septembra 2014. Termín výsluchu bol 29. septembra 2014 nariadený na 2. október 2014, kedy bolo o žiadosti sťažovateľa rozhodnuté a uznesenie stranám trestného konania doručené.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že konanie o žiadosti sťažovateľa trvalo na okresnom súde od 25. augusta 2014 do 2. októbra 2014, teda celkom 38 dní.

Podľa názoru ústavného súdu však nie je nemožné uvedenú celkovú dobu trvania rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu pripísať iba na vrub okresnému súdu. Sťažovateľ bol v trestnom konaní zastúpený kvalifikovaným obhajcom, od ktorého bolo možné spravodlivo očakávať, že žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu adresuje orgánu činnému v trestnom konaní príslušnému na rozhodnutie o nej (tak ako to možno vyvodíť z ustanovenia § 79 ods. 3 Trestného poriadku), a to práve aj z dôvodu

urýchlenia rozhodnutia o osobnej slobode osoby v detencii, ktorú zastupoval – v tomto prípade sťažovateľa.

V danej veci právomoc okresného súdu rozhodovať o žiadosti sťažovateľa vznikla až vo chvíli, keď sa prokurátor rozhodol žiadosti nevyhovieť, a z tohto dôvodu ju postúpil okresnému súdu.

Z uvedeného vyplýva, že obdobie od 19. septembra 2014, keď okresný súd vyzval okresnú prokuratúru vyjadriť sa k žiadosti sťažovateľa, do 26. septembra 2014, keď vyjadrenie okresnej prokuratúry spolu s vyšetrovacím spisom bolo okresnému súdu doručené, teda celkom 7 dní, treba považovať za taký prieťah v konaní, ktorý vznikol pričinením sťažovateľa (jeho obhajcu). V tomto smere ústavný súd sčasti uznal argumentáciu okresného súdu uvedenú vo vyjadrení sp. zn. I SprV/789/2015 z 21. októbra 2015 k prijatej sťažnosti.

Obdobie od 26. augusta 2014 (po tom, ako sudkyňa pre prípravné konanie 25. augusta 2014 dala trestnej kancelárii príkaz vyžiadať stanovisko okresnej prokuratúry) do 19. septembra 2014 (keď došlo k realizácii príkazu sudkyne pre prípravné konanie trestnou kanceláriou) však treba považovať za taký prieťah pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa, za ktorý je zodpovedný výlučne okresný súd. Ide o obdobie v trvaní 25 dní, počas ktorého nebol vo veci vykonaný žiaden úkon (t. j. nečinnosť rátaná na týždne) a je z pohľadu ústavnoprávnej ochrany irelevantné, či prieťah spôsobila sudkyňa pre prípravné konanie alebo trestná kancelária okresného súdu.

V období od 19. septembra 2014 do 2. októbra 2014 (13 dní) ústavný súd považoval postup okresného súdu v predmetnom konaní vzhľadom na vykonávané úkony za dostatočne rýchly.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že relevantná doba rozhodovania okresného súdu o osobnej slobode sťažovateľa predstavovala 31 dní vrátane nečinnosti trvajúcej

týždne, čo s prihliadnutím na všetky už uvedené okolnosti je potrebné hodnotiť ako dobu neprimerane dlhú a nezlučiteľnú s obsahom a účelom sťažovateľom označených práv, preto ústavný súd konštatuje, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 85/2014 porušil základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, ako aj jeho právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru v súvislosti s urýchlenosťou rozhodovania o zákonnosti jeho väzby (bod 1 výroku nálezu).

Pokiaľ ide o obranu okresného súdu spočívajúcu v poukázaní na „*mimoriadne vysokú zaťaženosť súdu a nedostatočné personálne obsadenie súdu*“, túto ústavný súd neakceptoval.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (obdobne napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 18/98, II. ÚS 52/99, III. ÚS 56/02) nadmerné množstvo vecí a nedostatočný počet sudcov na tom-ktorom všeobecnom súde ho v konečnom dôsledku nezbavujú zodpovednosti za pomalé rozhodovanie v súdnom konaní.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ navrhol priznať mu finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, čo odôvodnil tým, že „*samotné konanie a rozhodnutie Ústavného súdu aj v prípade kladného rozhodnutia o... sťažnosti, už nemôže dostatočne zhojiť pochybenie všeobecných súdov*“, ktoré sťažovateľ považuje „*za mimoriadne závažné*“ a je tohto názoru, že „*pre účinnú*

nápravu porušenia... označených práv je potrebné... nemajetkovú ujmu kompenzovať finančne“. Sťažovateľ dodal, že postupom okresného súdu „stratil dôveru v spravodlivý proces“.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

V aktuálnej veci sťažovateľa s prihliadnutím na všetky jej konkrétne okolnosti [nečinnosť okresného súdu rátaná na týždne, celková doba trvania rozhodovania okresného súdu, ale aj príspevie sťažovateľa (jeho obhajcu) k celkovej dĺžke trvania konania] ústavný súd v súlade so zásadou spravodlivosti považoval za primerané, aby okresný súd zaplatil sťažovateľovi ako finančné zadosťučinenie za utrpenú nemateriálnu ujmu čiastku 1 000 € (bod 2 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania, ktoré sťažovateľovi vznikli v konaní pred ústavným súdom. Sťažovateľ si uplatnil trovy konania, ktoré bližšie nešpecifikoval.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúcich z odmeny advokáta a jeho hotových výdavkov, a vychádzal

prítom z ustanovení § 1 ods. 3, § 9 ods. 1, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 15 písm. a) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vo veciach zastupovania pred ústavným súdom vykonaný v roku 2014 je 134 € a hodnota režijného paušálu predstavuje 8,04 €. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2015 je 139,83 € a hodnota režijného paušálu 8,39 €. Za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2014 (prevzatie a príprava právneho zastúpenia z 28. novembra 2014 a podanie sťažnosti ústavnému súdu z 2. decembra 2014) patrí sťažovateľovi úhrada trov jeho právneho zastúpenia v sume 284,08 € vrátane režijného paušálu a za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2015 (stanovisko z 9. novembra 2015 k vyjadreniu okresného súdu) mu patrí úhrada trov v sume 148,22 € vrátane režijného paušálu. Celkovo tak ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom v sume 432,30 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 3 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. novembra 2015